

Zbojníková kletba

Pokojnou noc, již měsíček svítil na přivítanou, prořal hrozivý křik. Křik, který trhá uši stejně bolestivě jako srdce. Svou mohutnou silou rozbouřil vánek a proměnil jej ve vichřici. Rozhněvaný vítr přivedl mraky a zakryl svit měsíce. Snad aby mu zakryl pohled na tu spoušť před ním. Snad aby znemožnil ustrašené manželce či jejím třesoucím se dětem pohled na otce. Na otce, co přísahal chránit své milované. Na toho, kdo svým vřelým úsměvem s laskavými očima dokázal rozzářit tu nejtemnější noc. Na otce, který tato světélka naděje svíral křečovitě zavřeně. Asi aby ta světélka neupoutala pozornost těch, co se skrývají ve stínech a lstivě čekají na možnost zaútočit. Avšak ostatním obyvatelům domu byly tyto přízraky skryté. Jim běhal mráz po zádech z jiného důvodu. Vypadalo už jako by čas pro tento pokoj přestal existovat, zatímco svět kolem zdál se stále hlasitější. Snad že jsem to zakřikla, snad že se jim chvíle až moc vlekla, v dálce ozářil černou oblohu blesk a zanedlouho domem otřásl hrom. Když bílé světlo ozářilo pokoj naskytl se matce a dětem hrůzostrašný pohled. Na tu věc, co nosila obličej jejího muže. Na jeho příliš dlouhé ruce, jež by se za ním i přes jeho nevelikou výšku vlekly. Na nohy zkřivené do nepřirozených úhlů. Oči dříve pevně sevřené, teď měl jejich otec otevřené dokořán. Vztek či jakýsi hlad, pohlcující ty čokoládové oči, při pohledu na děti schovávající se za matčinou sukní zcela vyprchal. Proměnil se na nekonečnou lítost. Až druhý blesk dal věci do pohybu. Než stačily poslední pramenky světla z pokoje vyprchat se otec rozběhl směrem k nim, naposledy na ně pohlédl a prohnal se dvěma pryč.

„Ma-ma-maminko to byl tatínek?“ šeptlo třesoucím se hláskem starší z dětí. Mladším už jen tiše otřásaly vzlyky. „Tatínek? Ha, kdepak *to* nebyl tatínek. To...“ náhle se zastavila, oči stále upřené na místo, kudu *tatínek* zmizel. Co jim má asi tak říct? Že se tatínek špatně vyspal, že se jim něco zdálo?! Má zakazit jejich důvěru v otce, nebo v celý svět. Tedy aspoň v ten svět, který do teď znali. Na takové otázky teď neměla čas. „Tatínek bude v pořádku. Za chvíli se vrátí a bude zas jako dřív. Jen musíme chvíli počkat. Tak co kdybychom si něco mezitím zahráli? Třeba na schovávanou, tu máte rádi. Oba dva se jděte spolu velmi dobře schovat. Hlavně za žádnou cenu nevycházejte, dokud vám neřeknu. Je to jasné?“ naléhala na své dítě maminka. Všichni tři věděli, že to není jen tak nějaká schovka, ale rozhodli se pro dobro své i ostatních nic neříkat. Vždyť si jdou jenom zahrát na schovku, tak jako už stokrát předtím, že? Není nic, čeho by se měli bát. „Já teď půjdu dolů počítat a za chvíli vás přijdu najít, ano? Než půjdete hlavně pamatujte, že vás maminka moc miluje a před vším vás ochrání, není nic, čeho se bát. A teď se upalujte schovat!“ skoro u každého druhého slova musela polknout vzlyk. Teď ještě nesmí povolit, musí před dětmi zůstat silná. Aspoň trochu se jí ulevilo, když na ni kývli a ruku v ruce odběhli. S vědomím, že jsou v bezpečí, nechala slzy volně stékat po tváři. Naposledy se zhluboka nadechla, než se vydala do temnoty za svým *manželem*.

Všude byla taková tma, že si neviděl na špičku nosu. Přesto jeho tělo vědělo, kam jde. Kam chce jít. Zpátky k tomu zlověstnému domu, ke kterému se nikdo nepřiblíží. Kéž by ani on nebyl tak bláhový a nenechal se zlákat. Nekonečné bohatství mu hlasy v hlavě slibovaly. Bohatství, lásku, zdraví a hlavně spokojený a dlouhý život pro jeho děti. Kdo by mohl odmítnout? Mělo ho tehdy napadnout, že hlasy se jediným slůvkem nezmínily o jeho milované ženě a že si mezi sebou něco tajně šeptají o oběti. O zbojníkově rodině, která bude konečně kompletní. Přestože si to nechtěl připustit, věděl, o čem si šeptají. O starodávné pověsti, která praví, že při svém boji proti majetným narazil na zvláště bohaté, ale ozbrojené měšťany. Věděl, že si až příliš zahrává, ale vděčný úsměv vesničanů, kterým ho obdařili, ho stál jen pár ukradených drobných. Po lupu, jaký by tihle skrblicí mohli přinést, by se na něj celá ves smála rok v kuse. Zbojník však podcenil připravenost těchto mužů. Říká se, že při svých posledních chvílích postrádal rodinu, o kterou ho připravila chudoba. Někteří dokonce tvrdí, že jeho

duše neví o své smrti a stále hledá svou rodinu. Rodinu, pro kterou našla místo právě v té chátrající zapovězené chalupě.

Věděl, že své tělo nesmí nechat dojít k té chatrči. Zbojníkově zmatené duši by se pak podařilo ho připravit o poslední rozumné myšlenky, které mu zbývaly. Taky věděl, že musí konat rychle. Opuštěná chalupa se k němu nemilosrdně přibližovala. Zapíchl proto své nohy do země a odmítal udělat další krok. Přestože byla chalupa skoro na dosah, hlasy byly po dlouholetém odpočinku stále unavené. Tatínek proto neměl moc potíží se otočit a vydat se přesně opačným směrem. Co mělo být jeho záchranou se ukázalo jako strašlivá chyba. Zde za ním stála jeho úžasná nebojácná žena, udýchaná, jak se snažila dohnat jeho nepřirozeně rychlý běh. Nemohl než obdivovat její nekonečnou odvahu, že za ním šla až sem a zároveň si nadávat za vlastní neschopnost. Čekal na rozpoutání bouře hlasů, na nekonečnou bolest hlavy a ztrátu vidění či kontrolu nad svým tělem. Nic z toho nepřišlo. Pomalu se dobelhal ke své ženě. Nemohl tomu uvěřit, že je právě teď před ním a nic se neděje. Chtěl přesto poslední důkaz toho, že se opravdu nic nestane a budou spolu moct odejít za svými milovanými dětmi. Proto zrychlil tempo své chůze a během minuty ji už držel v náručí. Zničehonic jím projela vlna bolesti a vhrkla mu slzy do očí. Lesem se rozneslo strašlivé praskání kostí, jak se mu nohy zpátky rovnaly. I přes ukrutnou bolest ho zavalila vlna štěstí. Vracel se do normálu. A tak se lesem neslo praskání, vzlyky a burácející smích. Po chvíli už bolest přestal vnímat, a přestože jasně slyšel vzlyky, myslel si, že už svůj pláč přestal vnímat a vzlyká ze zvyku. Pochopil až když mu pohled spadnul na nehybné a prapodivně zkroucené tělo jeho milované *manželky*.

Pohled na opuštěný dům ho málem podruhé zlomil, ale stále doufal. Přesto každý krok, který se rozléhal prázdným domem prohluboval jeho zející ránu, kde kdysi ještě bývalo srdce. Zbývaly mu už jen poslední špetky naděje, když uslyšel tichý pláč. Nikdy nebyl radši, že slyší své děti plakat. Přešel pokoj ráznými kroky a opatrně nakoukl pod postel. Přestože ho vystrašené uleknutí zabolalo, neměl jim to za zlé. „To nic,“ šeptnul, jak nejjemněji uměl, „už jsem tady. Moc se omlouvám. Straně mě to mrzí, přísahám, že vás miluju a nikdy nenechám nikoho, aby mi vás vzal. Už nikdy.“ Než stačil doříct další a další slova útěchy, do hrudi mu tvrdě narazily dvě malinké uplakané hlavičky. Zářivě se na ně usmál a pevně je objal nazpět. V objetí svých dítek nemohl být šťastnější. Mohl by takhle pokojně strávit zbytek svého života. Útulné ticho pokoje přerušila až tichá slůvka jeho nejmladšího synka: „Tatínku, kde je maminka?“